

Alfepigens Stråler

Engang for ikke længe siden, var der en glad alfepige. Hun boede i et meget varmt land, under et bregneblad. Hun var nemlig så heldig, at i dette land skinnede solen langt mere end i Norden, den skinnede næsten altid. Kun få af døgnets timer var det nat, og selv, om natten, var det stadig lidt lyst. Hun var glad blandt andet fordi - Nu havde hun så godt som altid boet under dette bregneblad, og tidligt om morgenen, inden fuglene begyndte at synge og tale, kiggede hun altid afventende efter solen, og når de første solstråler kom frem, så rutsjede hun på dem som var de hendes rutsjebane - og gjorde det igen om aftenen, når solen var ved at gå ned. Det kunne lade sig gøre fordi, på et ganske bestemt tidspunkt skød solstrålerne igennem nogle grene på de træer der stod rundt om bregnens vokseplads, og dannede en skarpt afgrænset bane med den klareste stråle i midten. Og hun var så let, som alfepiger nu er, at hun kunne glide på den. En solstråle peger ikke lige frem, den bøjer sig i kurver undervejs, så hun gled både op og ned og frem og tilbage på den, og mærkede de dejlige varme farver når solstrålen rejste tilbage op igennem grenene, og de gyldne varme energier inden i strålen. Strålens fokus varede kun omkring et kvarter om morgenen og igen et kvarter om aftenen, men det var nok for hende - at være glad for.

Ofte faldt der en masse regn på dette sted, og der var fuldt af mange slags grønne planter og træer, som slyngede sig sammen. Man kunne ikke se ret langt ind i den lille krog af regnskoven, hvor hun boede. Så hun havde aldrig set et menneske, og menneskene fik aldrig så meget som et glimt af hende. Men hun kendte til de forskellige fugles sang, for hele sit liv havde hun hørt fuglene om morgenen, i løbet af dagen og om aftenen. Og hun kendte hver fugle-families sang, og kunne på en måde forstå deres sprog, idet hun ud fra de små variationer i sangen, kunne hun høre hvordan de havde det - og det nød hun virkelig - og var også glad for.

Der var også en ugle, der boede i det nærmeste træ. Han var næsten lige så gammel som pigen selv. Sådanne nogle alfer, har en anden tidsregning end vi har, så selv om hun endnu var en lille pige, på cirka 5 år, var hun efter menneske-tid i hvert fald 200 år gammel. Det var sådan, at da hun var ganske lille, så lille, at hun ikke kunne huske det nu, da havde hendes mor, som havde mange, mange andre alfebørn, ment at de ikke kunne tage sig af så mange børn- og derfor havde hun pakket pigen ind i et blad en tidlig morgen, og sat hende under bregneplantens bedstefars bedstefars Bedstefar, i bregnemarken. Da pigen var stor nok, havde hun foldet sit blad ud, som en sommerfugl

eller et andet lille dyr, og slået sig ned i bregneplanten, som hun anså for at være et godt sted at bo. Hun boede under et blad, så selv om der havde været mennesker forbi, havde de næppe set hende, fordi kun få mennesker kigger under bregneblade når de går tur.

Men uflen – han var også en slags overnaturlig ugle, ikke en normal jordisk ugle. Han havde jo også levet meget lang tid, levet nærmest lige så lang tid som det store træ han havde boet i. Selv om han havde nogle små øjne om dagen, og sådan nogle spørgende runde øjne om natten, var han på det bestemteste en klog ugle – men han sang ikke ret meget. Om natten, "Huu..Huu..Huu..", mens han holdt vagt over alle de andre dyr der boede der om dagen og natten. Og selvfølgelig kendte han også til alfepigen.

Pigen selv, så ikke "ned" på de små, krybende, jordiske dyr der gravede rundt i og lige under jorden, omkring hendes hjem. Hun holdt af dem, lige som vi holder af vores hunde eller katte. Hun syntes at de var meget søde, selv om de hverken kunne flyve eller ride på solstråler, og heller ikke var særlig gamle. Derfor var hun i harmoni med sine omgivelser. Hun kunne godt lide at gå en lille tur og kigge op på himmelen, og på de store træer. Og hun savnede sådan set heller ikke andre alfer, fordi så længe hun kunne huske, havde hun kun haft fuglene og uflen og de andre dyr, planterne, hendes bregnehjem og hende selv, solens stråler og lidt vand at drikke – hun var tilfreds.

Men en knæstør dag et stykke væk derfra i Amazon junglen, begyndte de at fælde skoven. De ville nemlig tage træerne, til at bygge ting af – så de forgiftede indianernes og dyrenes drikkevand, og alt liv blev fordrevet. Nogle af dem ville bygge en koks-mine, og tage mineralerne fra jorden, og derfor skulle træerne væk, og de nedskårne træer blev sendt ned af floden, for at blive lavet til kaffeborde, skærebrætter og tændstikker. Først var de langt væk, men man kunne mærke på dyrene, at der var ved at ske noget slemt. Flere og flere store dyr kom løbende alle sammen i den samme retning, de ville væk! I luften var der også panik blandt fuglene, og hun kunne mærke en bekymringstone i deres sang, som ikke havde været der tidligere - specielt blandt de små fugle som altid fløj så hurtigt omkring. Det var civilisationens plage, der havde bredt sig til deres lille hjørne af Amazon flodens jungle.

I løbet af den næste korte tid, måske over en måneds tid efter menneske-regning, følte hun at de nærmeste træer virkede mindre struttende og kraftfulde end ellers, usædvanligt mange grene knækkede og faldt ned, og det ændrede hendes vante udsigt til himmelen. Hendes egen favorit solstråle blev fladet ud til et smalt tæppe, farverne faldede, den var ikke længere så ren og stærk, og kunne derfor ikke bære så meget som før. Men i stedet for at rutsje på enden eller maven ned og op af den, bredte hun bare sig

selv ud sidelæns, for at hovedet og fødderne og de små arme og resten af kroppen på en gang kunne rutsje sidelæns, schwuup, schwuup. Det var ret smart fundet på, for så vejede hun ikke særlig meget nogen af stederne.

Så en dag, da hun tydeligt kunne mærke de andres stigende uro, sendte uflen en besked ned til hende. Nu uflen, han havde udviklet både telepatiske evner, og var også lidt clairvoyant – han kunne se hvad der snart ville ske i området. Han kunne kontakte alfepigen i hendes eget sprog, og sendte en tanke ned til hende, som sagde, "Pak dine små ting, for vi skal af sted herfra til et andet sted, vi skal rejse. Og du skal med mig." Selv om hun stort set altid var glad, tænkte hun, "Uflen, han ved noget – og her foregår noget som ikke burde ske." Lige som dengang hun havde accepteret hendes lille blad som hun var kravlet ud af, og hendes bregneplante, og at hun måtte undvære sin alfemor, på samme måde accepterede hun at nu måtte hun rejse hen, hvor uflen fandt det bedst. Hun pakkede sine ting med det samme og indenfor en time råbte hun op i hans retning, "Jeg er parat!" Men han sendte en tanke tilbage, "Ja, men...jamen det bliver først om natten, når det er dag for mig! Så du skal bare nyde dine solstråler..for sidste gang."

Den dag, da solen var på vej ned med sine gyldne, rødlige og orange farver, gled hun frem og tilbage lige fra det øjeblik det var muligt, lige indtil det øjeblik, hvor det ikke længere kunne lade sig gøre, da himmelen var ved at skifte til en dybere lyseblå og turkis farve. Hun tænkte, "Hvad hvis solstrålerne bliver taget fra mig!" Hun vidste ikke rigtigt, hvordan det hang sammen med sol og jord, om der var den slags solstråler få eller mange steder. Fordi vi plejer jo ikke at se strålerne på den måde – lyset var så stærkt lige der, på grund af kontrasten med de mange blade og den matte mørke baggrund. Men lad dem nu være som de var, hendes hjertes tanker...

Da aftenen kom og de allerfleste af dyrene havde lagt sig til at sove, og de store vilde dyr listede rundt, og holdt vagt, kom uflen flyvende ned til hendes lille plante – han havde lavet en lille bitte firkant i sine fjer, havde bredt fjerene ud til siden sådan at hun kunne være varm og alligevel sidde helt øverst oppe ved hans nakke – så hun kunne strække sine arme og sit hoved med det lange gyldne hår frem, og se hvor de fløj hen. Det første der skete var, at uflen fløj højt op og i en kæmpe cirkel rundt om et område i skoven, med stedet de havde boet i som centrum. Og han kiggede ud med sine kloge, overnaturlige ugleøjne, med sit tredje ugleøjne, og det både i afstand og også lidt i fremtid. Han fløj rigtig højt, op hvor uflerne bedre kan trække vejret, og luften er mere som æter, og det var ganske spændende for alfepigen for her var luften renere, og her kunne man bedre mærke farverne, og høre og se ting bedre. Uflen fløj med kun lidt besvær, skuede ind i grænserne for alting og indså at træfældningen helt sikkert ville nå til deres område, og at det ville fortsætte, fortsætte i det meste af denne omkreds – som

var mindst 200 mil på tværs.

Medens han fløj rundt, og det tog nogle timer, sendte han en velsignelse og gode tanker til alle væsener der boede i dette område, alle dem som ville komme til at være der, og alle dem som måtte flygte derfra. Engang imellem, sendte han en speciel duft og fugt ned fra sine vinger, for at byde nye ugler, der skulle til at bo i det område på et tidspunkt langt ind i fremtiden, velkommen fra bedstefar ugle. Han afsatte lidt af sin ånd i hele området, for at fortælle at der havde boet ugler der før, stedet var i orden, at der var en ugle-historie der hørte til der. Og i stedet for at gøre som jordiske ugler ville gøre, at flyve ud i den ene eller anden retning, finde et godt beskyttet sted, og der vise alfepigen en dybgrøn plet med blomster og andet godt, og begynde at bosætte sig der, så kiggede han med sit indre blik på sit eget liv. Han så at han var ved at blive farlig gammel. Han havde altid våget over alfen, og han vidste hvor hun kom fra, fordi han vidste noget om alfernes livshistorie. Han så at på et tidspunkt måtte han skifte bevidsthed. Han kunne ikke blive ved, men ville ende med at være svækket og ældgammel, og dø. Det så han tydeligt – og han tog sin store beslutning.

Han fløj opad, mod månen, i stedet for at følge jordens runde, blide, tunge varme form – han fløj op mod den kolde, indbydende måne, og nikkede til den. Det var meget interessant og skægt, fordi det var første gang at alfepigen følte at hun med ugle flød på månens stråler. Idet ugle fløj, som når man svømmer med havstrømmen, fløj og gled han langs månestrålerne. Lige som solstrålerne havde de også en særlig form, men deres var mere udstrakte – hun kunne mærke deres tynde skyggeform, og hvordan det var at glide op af nattens solstråler. Det var ret skægt, for i stedet for at falde nedad, så faldt hun i en brat vinkel opad. Og hun skulle ikke selv gøre noget, hun skulle bare sidde og nyde det, og det gjorde hun, for hun var ikke spor søvnig.

Da han var kommet op hvor man tydeligt kan se stjernerne, skiftede han retning og han fløj langt, indtil de kunne se solen. Han fandt den morgensol, der bliver ved med at skabe morgen forskellige steder mens jorden drejer. Da fløj han mod solen, fløj og fløj, den gav større varme, blev lysere, og selv blev de gladere. Han gjorde det fordi han mente, at på den måde ville han helst forsvinde. Altså, hvis vi kiggede med vores øjne medens han fløj, ville det se ud som om han blev mere og mere gennemsigtig – fordi han fløj ind i den næste virkelighed, den næste dimension for os. Hans krop forsvandt mere og mere, men der var nok af den tilbage til at han kunne bære alfepigen.

På den måde fløj han frivilligt ind i sin egen fremtid – i stedet for at vente på at blive svag og dø, tog han sin forløsning, mens han stadigvæk havde kræfter nok. Samtidig, gjorde han alfepigen en tjeneste: han sendte, fløj og afleverede hende til et område i sol-atmosfæren, tilpas tæt på og tilpas langt fra vores sol, hvor der var meget

lysere, og der var mange flere, stærkere og klarere farver, endnu mere intens varme, og hvor der nemlig – var mange alfer. De holdt umådeligt meget af stedet, som de havde fundet for længe siden. Vores lille alfepige var så glad, så glad for at hun kom til at være sammen med andre alfer. Og dér kunne de glide hele dagen lang, fordi der selvfølgelig ikke var noget tidspunkt hvor solen gik ned, de holdt kun op når de havde lyst til det. Hun blev så glad at hun strålede! For første gang, fik hun sit rigtige alfenavn – som de andre fortalte hende, for de havde kendt til hende fra starten. Hun forsvandt helt ind i dette alfeland. Og hun hedder...Elvira.